

[Arne Christiansen.]

frihed. Det gør den også delvis, takket være det heterogene grundlag for støtte, men stærke kræfter stræber efter øget politisk kontrol over forskningen.“

Det er både rigtigt og forkert, hvad der står her. Når det bliver understreget, at det er et samarbejde mellem forskning og regering, så synes jeg, det er væsentligt her at nævne, at det samarbejde, som vi har drøftet i udvalget, og som skal udspringe af denne lovgivning, ikke er samarbejdet mellem regeringens forskningsudvalg og den til enhver tid siddende regering, men mellem forskningen og folketingets forskningsudvalg.

Allerede under førstebehandlingen fremhævede jeg som noget væsentligt, at den decentraliserede målforskning bedst varetages i de respektive ressortministerier, medens grundforskningen naturligt hører hjemme i de højere undervisningsinstitutioner. Baggrunden for dette synspunkt var spørgsmålet om Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråds og Statens teknisk-videnskabelige Fonds fremtidige placering. Der er for mig ingen tvivl om, at i koordineringens navn bør også Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd integreres i Planlægningsrådet, men der er klart opgaver, som hører hjemme under handelsministeriet som ressortministerium, lige så vel som der kunne fremhæves andre ministerier, hvor målforskning hører ind under. Vi har imidlertid under udvalgsarbejdet fået oplyst, at en sådan adskillelse af målforskning og grundforskning — jeg tror, handelsministeren brugte udtrykket „med et øksehug“ — desværre ikke kan ske på nuværende tidspunkt. En overgang var jeg tilbøjelig til at mene, at vi burde have udsat gennemførelsen af lovforslaget til efteråret, men da der kan gå længere tid end denne sommer, inden øksehugget gennemføres, og fordi der i andre forskerkredse ses frem til, at dette forslag nu gennemføres, kan jeg sige, at venstre naturligvis vil stemme for forslaget, som det foreligger.

Der er enkelte i mit parti, som har været betænkelige ved integrationen af Rask-Ørsted Fondet, måske ud fra sentimentale synspunkter, men efter at vi har fået belyst, hvorledes også dette fonds interesser vil blive varetaget i fremtiden, er alle tilfredse.

K. Helveg Petersen: Jeg kunne også godt have tænkt mig, at vi havde ventet til næste folketingsår, men jeg har bøjet mig for en række af de argumenter, der er fremført. Når jeg har næret det ønske, at man ventede, skyldes det, at man befinder sig i en debat om forskningen, som det gjaldt om at indfange så meget af som muligt. Jeg tænker her på alt det, der sker internationalt. Men jeg synes, vi i betænkningen har fået formuleret nogle betragtninger, som kan være til megen hjælp i det fremtidige arbejde. Der er angivet nogle retningslinjer her, retningslinjer, som ministeren har tilsluttet sig, som giver folketingets forskningsudvalg nogle muligheder, som er ganske lovende. Så er det altså spørgsmålet, om vi vil udnytte de muligheder.

Jeg lægger megen vægt på, at Planlægningsrådet og folketingets forskningsudvalg har snæver kontakt med hinanden. Det er understreget i betænkningen, at vi forventer, at Planlægningsrådet udarbejder diskussionsoplæg, der kan indgå i prioriteringsdebatten. Det er indlysende, at hvis forskningsudvalget skal tage stilling til problemerne ud fra tilstrækkelige forudsætninger, så må vi have meget at vide, og så må vi være orienteret om de vigtigste tendenser i den internationale udvikling. Her er det, vi nok har været under indflydelse af den debat, der nu føres om den teknologiske udvikling.

Vi er klar over, at det internationale samarbejde står over for en udbygning, for der er jo ikke nogen muligheder for at styre teknologien, hvis man ikke får et internationalt samarbejde. Der findes ikke i den nuværende situation nogen institution, der internationalt prøver på at styre den teknologiske udvikling. Her skal jeg bare referere til det, som var fremme i Mansholts åbne brev, hvor han netop kommer ind på styringsmulighederne, og hvor han understreger nødvendigheden af, at vi er parat til at styre. Hvordan vi får tilrettelagt det samarbejde, det er så en anden sag, hvordan vi får forskerne draget ind i det osv. Det er klart, at det langsigtede får en ganske særlig placering. Man kan slet ikke diskutere forskningsopgaver, medmindre man har de langt-rækkende perspektiver med. Det må være en af forskningsudvalgets opgaver at prøve på at trænge ind i disse sammenhænge. Vi